

Dan, gemelijk, met een gebaar van ongeduld:

„Kom kom — waartoe verwijtingen, geklaag? — Als de emoties afsterven en het leven duf wordt — kan ik dat helpen? ... Om Godswil, maak mij geen scènes — hang mij niet de martelares van het huwelijk uit! ... Je bent van avond ontzettend nerveus. Tracht je te kalmeeren. Doe als ik. Verdiep je niet in nuttelooze sentimentaliteit. Als je niet schaken wilt, neem dan een boek. Ga zitten.”

* * *

Zij heeft gedaan als hij. Zij heeft een boek genomen. Zij zit.

Het laatste grijs der schemering is weggezwijmd. Maar gansch donker zal het in dezen nacht niet worden, want de witte wereld behoudt een spooklicht van haarzelve.

Vlokkengewemel, immervoort, immervoort. Wit zijgt neder op wit, dichter, zwaarder nog — alle vormen uitwisschend, alle leven bedelvend, alle geluid versmorend.

Zwaarder de last, al zwaarder. Op de aarde, wezenloos, bleeke last des doods. Op menschenzielen, lichtloos, bleeke last des zwijgens.